

minde derom. Det er ikke noget Nyt, thi jeg meddelte det her som Ordfører for Udvalget ved Slutningen af forrige Samling. Jeg tror, at de Bestræbelser, jeg udviklede i Udvalget, vare af den Slags, at vare de blevne mødte paa anden Maade fra den anden Side, havde maasse Noget af det været undgaet, som nu har bevirket, at vi staa, som vi gjøre. Jeg tilloed mig at meddele her i Salen, at jeg henstillede til Modpartiet i Udvalget, om man ikke kunde enes om som Forudsætning for, hvad man kunde forhandle videre om, at man skulde være paa det Nene med, at vi vare enige om, at paa dette Omraade, som forøvrigt ogsaa paa alle andre, skulde det slaas fast, at man kunde Intet foretage uden Rigsdagens Samtykke. De Herrer ville kunne se, at denne Forudsætning maatte være fra Rigsdagens Synspunkt den uvilkaarlige Betingelse for at komme videre. Jeg henstillede da til ærede Medlemmer af Udvalget, om det ikke i saa Fald, dersom vi af denne Grund vare komne til at staa paa en anden Forudsætning, vilde være hensigtsmæssigt, at Sagen behandlede i en sammensat Kommission. Denne Henstilling blev ikke modtagen, og jeg meddelte det i Thinget ved Rigsdagens Slutning, at saaledes var man bleven mødt i Udvalget. Jeg forundrede mig, og jeg gjentager denne Forundring, over, at den ærede Minister skulde være ganske uvidende om, hvad der i den Henseende er passeret. De øvrige Rhyter, som den ærede Minister har gjort sig til Kolportør for, skal jeg lade ligge. Saaledes stod Sagen i Udvalget, jeg minder kun om, at det ikke er noget Nyt, men at det kun er, hvad der blev meddelt i Slutningen af forrige Samling.

Da jeg nu har Ordet, maa jeg imidlertid gjøre opmærksom paa et Forhold, som jeg tror, muligvis er undgaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, eller i alt Fald bør være Gjenstand for særlig Opmærksomhed, netop som denne Sag i Dieblivet staaar. Der har været en vis Tvetydighed til Stede overfor tidligere Udtalelser om, hvad det var, Regjeringen virkelig provisorisk udførte, om det var permanent Befæstning, Feltbefæstning eller Ting, der kunde gaa ind under en permanent Befæstning — alt dette kjende De nok. Krigsbestyrelsen har gjentagne Gange skudt sig ind under dette, som vi forøvrigt kjende fra tidligere Tid ogsaa, at det var en naturlig Pligt for Krigsbestyrelsen at have i Tide overveiet, hvilke Foranstaltninger, hvilke fortifikatoriske Anlæg der vilde blive nødvendige i Tilfælde af en Krig, og da at have saadanne Planer i Tide forberedte. Dertil har den ærede

Krigsminister ogsaa i Dag henvist, og han har henvist dertil i Udvalget. Denne, om jeg saa maa sige, Tvetydighed har kunnet opretholdes i Løbet af de to foregaaende Aar, og hvorfor? Fordi det, der da foretoges provisorisk, var saadanne Anlæg, der ganske vist vare permanente, men som dog laa paa de Steder, hvor det var paatænkt i Tilfælde af en Krig at anlægge en Feltbefæstning. Derfor kunde denne Balanceren, denne Tvetydighed opretholdes, fordi det altid kunde siges, at hvad der blev foretaget, var et Led af Feltbefæstningen, om det end udførtes permanent. Hvad der nu er sket i dette Aar, har imidlertid afgjort afskåret denne Tvetydighed, thi da man var særdig med at gjøre det, man foretog sig paa Nord- og Nordvestfronten, stod man ved et Punkt, hvor der maatte vælges, enten man vilde gaa ind paa at fortsætte Feltbefæstningen, eller man vilde gaa over til den permanente Befæstning. Thi paa hele Vestfronten laa, som tidligere Krigsministeren har oplyst, Feltbefæstningen $\frac{1}{2}$ Mil længere tilbage end den permanente Befæstning. Her stod Valget; vilde man Fortsættelse af Feltbefæstningen, eller vilde man bygge paa den permanente Befæstning? Det er dette Valg, der er foregaaet ved, hvad der nu er sket, idet Krigsministeren har valgt at udføre den permanente Befæstning i sin fulde Udstrækning. Om end ikke indenfor de tidligere forelagte Planer, saa er dog med Hensyn til Udstrækning og Omfang denne Plan fulgt paa Vestfronten. Vi staa altsaa her, som forøvrigt ogsaa Krigsministeren har gjort Rede for i Udvalget, overfor Udførelsen af selve den permanente Befæstning, om end i en langt svagere Stikelse end den, der oprindeligt var paatænkt. Om dette gjør denne Tanke mere tiltalende, skal jeg ikke her komme ind paa. Jeg tror, at det er saa langt fra, at det overhovedet vil gjøre det endnu mere angribeligt baade paa den ene og den anden Maade. Men ved Alt, hvad der har været Tale om nu her og i Udvalgsbetænkningen, og ved, hvad der sigtes til med de Planer, der ere ubearbejdede, og som ere fremkomne under 22de Februar f. A., beder jeg ærede Medlemmer erindre, at der ved disse Planer ikke mere er Tale om den Slags Planer, som det i sin Tid dreiede sig om, og som skulde være Forberedelser til Foranstaltninger, der skulde udføres i Tilfælde af Krig. Det er det ikke, thi De se jo nok, at naar Udførelsen af saadanne Anlæg vare halvandet Aar, er det ikke Ting, der kunde blive Spørgsmaal om at udføre umiddelbart foran en Krig. Det er ikke det, hvorom det her dreier sig. Her foreligger